

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ρωστικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὀδὸς Ἀδίου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1899

Ἔτος 21ον.— Ἀριθ 37

Α) ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 293)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Εἰς ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΟΔΩΣΔΙΟΔΟΥ
 ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΩΣ, Ο ΠΑΛΑΙΟΣ ΜΑΣ
 ΦΙΛΟΣ ΠΑΣΙΧΑΡΩΣ

Ὅταν τὸ ἀπόσπασμα ἐσταμάτησε διὰ τὴν καταυλισθῆ, ὁ ταγματάρχης Δουβάλ εἶπε πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας :

— Προσέξατε προπάντων νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ κανεὶς ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, διότι οἱ σκοποὶ ἔχουν διαταγὴν νὰ πυροβολήσουν καθ' οἵουδήποτε, ὁ ὅποιος θὰ ἐτόλμα νὰ ὑπερβῇ τὴν γραμμὴν.

Οἱ στρατιῶται ἔκαμαν τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας διὰ νὰ διέλθουν τὴν νύκτα ὡπωςδῆποτε ἀνέτως, καὶ ἂφ' οὗ ἔρχαν ὀλίγον ψωμί εἰς τὸ πόδι, ἐτυλίχθησαν μὲ τοὺς μανδύας τῶν καὶ ἐξηπλώθησαν νὰ κοιμηθοῦν.

Μένοι, παράμερα, ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν καὶ ὁ Παπαφίγκος παρεδόθησαν εἰς τὰς μελαγχολικὰς τῶν σκέψεις.

Ἡ ἀπαγωγὴ καὶ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Ρογήρου εἶχε πραγματικῶς καταβάλλῃ πολὺ τοὺς δύο φίλους μας.

— Διάβολε ! .. ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ πεζοναύτης· ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μας πάρουν τὸ μούτσον ! .. Αὐτὸ μας ἔλειπε ! Ἀμὲ ἐκεῖνος ὁ κακόμοιρος ὁ Λαδουρέκος ποῦ ἔφαγε τὴ σφαῖρα ἐστὴν κ α ρ ί ν α ; .. Ἄ, δὲν ἀρμενίζουμε καλὰ !

Ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν, ἔκαμε κίλημα ἀπελπισίας, χωρὶς νὰ παντήσῃ.

— Ἐχασα τὸν μ π ο υ ὀ σ ο υ λ α ! .. Ἐξηκολούθησεν ὁ πεζοναύτης. Μὰ ἔννοιά σου, γιατί θὰ τοὺς ξετρυπώσω ἐγὼ ἐσσύ, γιατί τοὺς κακούργους ! .. Καὶ ἀμέλεινός σου καλῶς, προσέθεσεν ἐγειρόμενος πρὸς μάλιστα,

— Τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς ; ἡρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Χμ ! .. μήπως τὸ ξέρω κ' ἐγὼ ; .. Ἐκεῖνος ὁ Λαδουρέκος τώρα ἔτυχε νὰ ξεπέσῃ ἐπὶ τὴν καρίνα του . . . ἄχ, ἂν ἦταν σὴ τὴν καρίνα του . . . ἄχ, ἂν ἦταν ἐδῶ, θὰ μου εἰδνε καμμιά καλὴ συμβουλή . . . γιατί σὲ τέτοια δὲν ἔχει τὸν καλ-

λίτερό του ὁ φουκαρὰς μου ὁ Λαδουρέκος !

— Ναί, βεβκία· δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶνε ἐδῶ.

— Τελος πάντων ἀδιάφορο ! ἐγὼ θὰ τρέξω μὲ ὅλα τὰ πεινιά, καὶ ἐπιτέλους θὰ ρίξω τὸ ἀρπάγι μου ἐστὺς κακούργους . . .

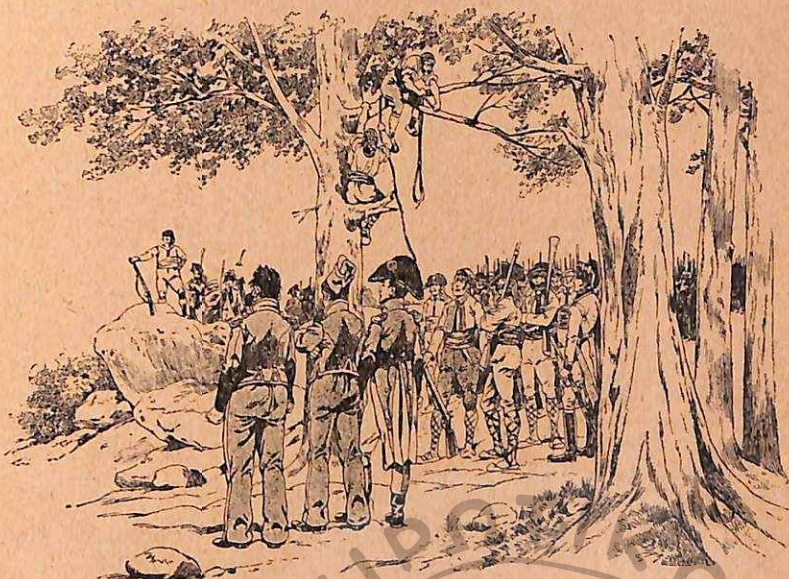
Καὶ ὁ Παπαφίγκος ἔκαμε νὰ φύγῃ.

— Στάσου, φίλε μου, ὑπέλαβεν ὁ

— Στάσου. Ἐγὼ λέγω νὰ πᾶμε καλλίτερα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ πρὶν μας πάρουν μυρωδιὰ οἱ γκουερίλλιέροι, νὰ τοὺς ριχθοῦμε ἔξωφρα. Ἡ κρύπτη τοὺς δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ ἔχῃ καὶ ἄλλην διέξοδον !

— Πολὺ καλὰ· ἐμπρὸς λοιπόν, καὶ σιγὰ σιγὰ.

Ἡσυχῶς οἱ δύο ἄνδρες ἠτοιμάσθησαν πρὸς ἀναχώρησιν. Μὲ μυρίας προφυλά-

«Οἱ τρεῖς Γάλλοι, ἀπηλησμένοι πλέον, πᾶσαντο εἰς τὸ θέμα τοῦτο.» (Σελ. 298 στήλ. γ'.)

μαρκήσιος Νοαρμὼν. Εἰμαι πρόθυμος νὰ ἔλθω κ' ἐγὼ μὲξ σου, καὶ νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, μήπως μπορέσουμε νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Ρογήρον· μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι πρῶτα πρέπει νὰ συμφωνήσουμε τί θὰ κάμουμε . . .

— Μὰ . . . αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε. Οἱ λησταὶ ἐγίναν ἄφαντοι . . . ἀπὸ ποῦ ; κανεὶς δὲν ξέρει. Πρέπει πρῶτα νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ μέρος που ἐχώθησαν, καὶ μπάμ ! νὰ τοὺς γραπώσουμε.

— Καλὴ ἡ ἰδέα σου. Πρέπει λοιπὸν νὰ γυρίσωμε πίσω καὶ νὰ πάρωμε πάλι τὰ βουνά.

— Ναί· καὶ ἂς σηκάνουμε γρήγορα τὴν ἄγκυρα !

Ξεῖς, ἔρχοντες σχεδόν, διήλθον κατόπι τὴν γραμμὴν τῶν σκοπῶν. Ἐπροχώρουν βραδέως, διότι πρῶτον καὶ κύριον ἔπρεπε νὰ διαφύγουν τὰς σφαῖρας τῶν φρουρῶν τῶν πέριξ τοῦ στρατοπέδου. Ἐπιτέλους, πότε κρυπτόμενοι ὀπισθεν τῶν ἰσχνῶν θάμνων, πότε προφυλασσόμενοι ὑπὸ τῆς σκιάς τῶν βράχων, οἱ ὅποιοι ἡγείροντο κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου, κατάρθωσαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ἀτραπὸν, διὰ τῆς ὁποίας πρὸ ὀλίγων ὥρων εἶχε περάσῃ τὸ ἀπόσπασμα.

Ἐπροχώρησαν ὅχι μὲ πολλὸν κόπον, διότι ἡ ἀτραπὸς ἦτο σχετικῶς εὐδατος, καὶ ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε γίνῃ ἡ ἀρπαγὴ, χωρὶς νὰ συναντήσουν τί-

ποτε υποπτον. Ούτε ἔγνος ἀνθρώπου!.

Ἐδῶ ἡ ἀτραπὸς ἐπλάτυνετο ἔξαφνα καὶ ἐσχημάτιζε τρόπον τινὰ μίαν πλατεῖαν ἀρκετὰ εὐρύχωρον. Καὶ ἡ πλατεῖα αὐτὴ περιωρίζετο ἐδῶθεν μὲν ὑπὸ κατωφερείας λίαν ἀποτόμου, ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ πελωρίων βράχων, ἀλλεπαλλήλων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔθαλλον δένδρα ὑπερύψηλα, οἰωνόδια.

Οἱ δὲ ἄνδρες πρὸς στιγμὴν ἐσταμάτησαν.

— Νομίζω, εἶπε σιγὰ ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών, ὅτι δὲν πρέπει νὰ προχωρήσουμε περισσότερο. Ὡς ἐδῶ δὲν ἤρραμε τίποτε. Τώρα εἶνε καλλίτερα νὰ κάμουμε τὸ γύρο αὐτῶν τῶν βράχων.

— Βίρα λοιπὸν! ἀπήντησεν ὁ Παπαφίγκος, ὁρμῶν πρὸς τὸ πετρώδες σύμπλεγμα.

Καὶ ἡ κινδυνώδης ἀναρρίχσις ἤρχισε.

Με πολὺν ἀγῶνα, εὐρέθησαν ἐπιτέλους ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ἐδῶ, παρετήρησαν μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι οἱ βράχοι ἐτελείωναν ἀποτόμως εἰς ἓν βάραθρον, εἰς μίαν ἀβυσσον φοβεράν, ἀπύθμενον. Οὕτε δρόμος, οὕτε μονοπάτι.

— Τί εἶνε τοῦτο; Χαῖρε βάθος ἀμέτρητον! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος.

Καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς δένδρου, οἱ δύο ἄνδρες συνδιασκέσθησαν περὶ τοῦ πρακτέου.

— Ἐκαμὰ λάθος, εἶπεν ὁ Νοαρμών, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπέρασαν ἀπ' ἐδῶ.

— Ἐτσι φαίνεται.

— Πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω.

— Ἐτσι φαίνεται. Βίρα ὀπίσω!

Μετὰ πολλὰς περιπετείας, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἀτραπὸν, ἀλλὰ πέραν τῆς μικρᾶς πλατείας, ὅπου εἶχον ἐξαφανισθῇ οἱ γκουερίλλιεροι.

Με μυρίας προφυλάξεις ἐπροχώρησαν καὶ πάλιν πρὸς τοὺς βράχους. Ἐξαφνα ὁ Παπαφίγκος ἐσταμάτησε καὶ ἠκρόαθη.

— Τί εἶνε; ἠρώτησε σιγὰ ὁ Νοαρμών.

— Μιὰ στιγμή... νάκούσω...

Καὶ ἄφ' οὗ ἠκροάθη μετ' προσοχὴν, ὁ πεζοναύτης ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Μετ' ὀλίγα βήματα ἐστάθη διὰ δευτέραν φοράν καὶ ἠκροάθη ἐν νέου.

— Οἱ κακοῦργοι ἐδῶ χάμω ἀγκυροβόλησαν... Νά, νά, τοὺς ἀκούω νὰ μιλοῦν... Πρέπει νὰ βροῦμε τὸ σημεῖο καὶ νὰ τοὺς πέσουμε 'στὰ κοντά.

— Μὰ ποῦ εἶνε;

— Ἐλπίζω... θά...

Ὁ Πεζοναύτης δὲν ἐπρόφρασε νὰ ποτελειώσῃ τὴν φράσιν του. Μία θηλεία τοῦ ἤλθεν ἔξαφνα εἰς τὸ κεφάλι, μία ἄλλη ἐρρίφη κατὰ τοῦ συντρόφου του, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν συνελήφθησαν καὶ οἱ δύο καὶ ἐσύρθησαν πρὸς τὸ μέρος τῶν

βράχων, πρὶν προφθάσουν νὰ προφέρουν λέξιν. Μετ' ὀλίγον εὐρέθησαν, πρὸς μεγάλῃν των ἐκπλήξιν, ἐνώπιον τοῦ Ρενῶ καὶ τοῦ Μπρόουν, ἡσύχως καθημένων εἰς τὴν κοίλωμα ἐπὶ τοῦ βράχου, κάτωθεν πελωρίου δένδρου.

Πρὸ πολλῆς ἡδῶρας, οἱ πρόσκοποι τῶν γκουερίλλιερων εἶχον ἰδῇ τὸν Νοαρμών καὶ τὸν Παπαφίγκον καὶ εἶχον ἀναγγεῖλῃ τὴν παρουσίαν των εἰς τοὺς δύο πανούργους, παρὰ τῶν ὁποίων διατάχθησαν νὰ τοὺς παρακολουθήσουν καὶ νὰ τοὺς συλλάβουν ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀθωρύως, διὰ τὸν φόβον τοῦ γαλλικοῦ ἀποσπάσματος.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐξετελέσθη κατὰ γράμμα, ὁ δὲ Ρενῶ, ἅμα εἶδεν ὅτι τὰ θύματά του ἔπесαν κυριολεκτικῶς εἰς τὰ βράχια τοῦ, ἐξεδήλωσε χαρὰν ἄμετρον καὶ θορυβώδη.

Ἐπῆρε τὸν Μπρόουν κατὰ μέρος καὶ τῷ εἶπε:

— Κύριε Μπρόουν, ἡ δουλειὰ πηγαίνει περίφημα. Ἐχομε τώρα 'στὰ χέρια μας τὸν Ρογήρον, τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν Παπαφίγκον.

— Ὅλ' ῥαίτ! ἀπεκρίθη ὁ Ἀγγλος.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε Μπρόουν, νὰ σας 'πῶ τὴν γνώμην μου;

— Εὐχαρίστως.

— Εἰμποροῦμεν εὐκολώτατα νὰ τοὺς ξεφορτωθῶμε καὶ τοὺς τρεῖς, ἂν τοὺς τουφεκίσωμεν ἀμέσως ὡς κατασκόπους.

Τὰ ἔθιμα τοῦ πολέμου μᾶς το ἐπιτρέπουν αὐτὸ προτείνω.

— Ἀδύνατον!

— Διὰ τί;

— Διότι τὸ τουφεκὶ κάμνει κρότον, μίστερ Ρενῶ!

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε Μπρόουν, δὲν ἐπιμένω! εἰμποροῦμε νὰ προτιμήσουμε τὸ σπαθί.

— Οὕτε αὐτό!

— Ἀλλά;

— Ἐγὼ προτείνω νὰ τοὺς ἀπαγχονίσωμεν.

— Ἀ, καὶ δὲν το εἶχα συλλογισθῇ! Νά, νά, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο... Καὶ ὕστερα εἰμποροῦμε νὰ ἐπιστρέψουμε εἰς τὸ Κάδιξ.

— Ὅπου μας περιμένει ὁ ἱππότης Σαὶν Ροκαντέν.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι θά εἶνε εὐκόλο νὰ τον ξεφορτωθῶμε καὶ αὐτόν.

— Νά ἰδοῦμε.

— Δέν μου λέτε, κύριε Μπρόουν, συμφέρε; νὰ θυσιάσουμε καὶ τὸν Παλουάζον;

— Συμφέρε, μίστερ Ρενῶ.

— Λοιπὸν σύμφωνοι. Ὁ θύσιασθῇ καὶ ὁ Ἐπίτροπος. Ἐπειτα θά ἦτο σκληρὸν δι' αὐτόν νὰ ποχωρισθῇ τὸν παλαιόν του φίλον... νὰ μείνῃ εἰς τὸν κόσμον, κατὰμονος.

— Ὅλ' ῥαίτ! σύμφωνοι!... Μίστερ

Ρενῶ, θά λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπιβλέψετε τὰς προετοιμασίας;

— Εὐχαρίστως, θά τα ἐτοιμάσω ὅλα. Δέν εἶνε δύσκολον νὰ βροῦμε τρία σχοινιά... Μιὰ στιγμὴ καὶ ἐφθασα!

Καὶ ὁ Ρενῶ, εὐθυμότατος, ἄφηκε τὸν συνενοχόν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ αἰχμάλωτοι συνωμίζουν χαμηλοφώνως. Ὁ Ρογήρος ἐφαίνεται καταλυπημένος, διότι ἐγίνεν ἡ αἰτία νὰ συλληφθῶν καὶ οἱ φίλοι του.

— Ἀς τα νὰ πᾶν 'στὴν ὀργή, μοῦ... εἶλεγεν ὁ Παπαφίγκος. Σταθήκαμε καὶ μας ἔπιασαν σὰν ἀτζαμῆδες!

— Καὶ με τὴ θηλεία, σὰν νὰ ἤμεθα βουδάλια! προσέθεσεν ὁ μαρκήσιος. Ἀ, αὕτη τὴ φορὰ δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς.

— Ἐτσι φαίνεται, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος. Αὐτὰ τὰ σκυλιὰ θά μας στείλουν 'στὸ φ ο ὦ ν τ ο ὅλους μας! Καὶ νὰ μὴν εἶνε ἐδῶ ὁ Λαδουρέκος, νὰ μας πετάξῃ κανένα σχοινὶ νὰ πιασθῶμε καὶ νὰ γλυτώσουμε!... Τί φουρτούνα μᾶς βρῆκε!

Ἐφεξεν ἡ ἡμέρα, καὶ ἡδυνάτο τις νὰ διακρίνῃ τώρα καθαρῶς τοὺς γκουερίλλιερούς, ἐπισπεύδοντας τὰς προετοιμασίας τοῦ ἀπαγχονισμοῦ.

Ἀφ' οὗ εὐρέθησαν τὰ τρία σχοινία, ἤρχισαν νὰ νάζητοῦν τὸ κατάλληλον μέρος.

Τὸ μεγάλον ἐκεῖνο δένδρον ἐκρίθη ὡς τὸ μόνον κατάλληλον, καὶ τρεῖς γκουερίλλιεροι ἀνῆρχοντο ἤδη ἐπὶ τῶν κλάδων, οἱ ὅποιοι ἐξετείνοντο ἄνωθεν τῆς μικρᾶς πλατείας.

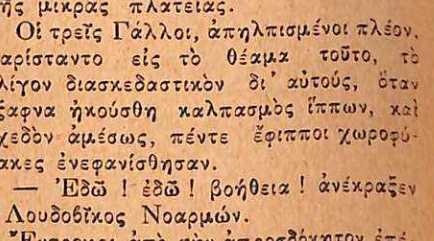
Οἱ τρεῖς Γάλλοι, ἀπηλπισμένοι πλέον, παρίσταντο εἰς τὸ θέαμα τοῦτο, τὸ ὀλίγον διασκεδαστικὸν δι' αὐτοὺς, ὅταν ἔξαφνα ἠκούσθη καλπασμὸς ἵππων, καὶ σχεδὸν ἀμέσως, πέντε ἔριπποι χωροφύλακες ἐνεφανίσθησαν.

— Ἐδῶ! ἐδῶ! βοήθεια! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών.

Ἐντρομοὶ ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον ἐπέλασιν, οἱ γκουερίλλιεροι διεσκορπίσθησαν, καὶ ἀναρριχηθέντες ἐν σπουδῇ εἰς τοὺς βράχους, ἐγίναν ἄφαντοι, χωρὶς κἄν νὰ προφθάσουν οἱ περισσότεροι νὰ πάρουν καὶ τὰ ὅπλα των.

(Ἐπετα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΕ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΠΗΓΗ

(Μῦθος Κριλῶθ)

Ἀπὸνα βράχο ἀπόκρημνο πηδῶντας, τρέχει ἓνας καταρράκτης, δρασκελώντας 'στὸ δρόμον τὸ μακρὺ τοῦ ὅ. τι εὐρῃ, μετ' βοῇ ἐνφ' κρυμμένη 'ς τὸ βουνὸ ἀπὸ κάτω μιά ταπεινὴ πηγὴ, λές, ἐκοιμάτο εἰς τὴ στενὴν λεκάνην τῆς, χωρὶς πνοή... Καὶ ὅμως! εἶνε τόσο ἑακουσμένη, ποῦ ὅλοι τρέχουν οἱ σακατεμένοι ἀπὸ παντοῦ, νὰ πιοῦν, νὰ γιαιτρευθοῦνε καὶ μιά γιὰ πάντα νὰ δυναμωθοῦνε.

«Ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια!» λέει περ-

[ῶντας

μιά 'μέρα ὁ καταρράκτης 'ς τὴν πηγὴν

[« θαρρῶ,

ἔω φρενῶν ὁ κόσμος θᾶνε, ἀφορῶντωντας τρέχει νὰ ἰδῇ τὸ πόσ' ὀλίγο σου νερό, χωρὶς κἄν εἰς ἐμὲ νὰ πλησιάσῃ καὶ τὰ πηδῆμά μου νὰ θαυμάζῃ!... Οἱ τόσοισι ἐπισκέπται, 'στὸ Θεό σου ἐλπές μου, τί εὐρίσκουν 'στὸ νερό σου;» Κ' εἶπε ἡ πηγὴ—«Σὺ τοὺς λαλίζεις μόνο. μὰ ἐγώ, τοὺς θαρπεύω κάθε πόνο!»

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΟΔΟΣ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

ΟΔΟΣ Κηφισσίας διαφέρει ἀπὸ τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεριπατήσαμεν ἔως τώρα. Ἐχει ὁλωσδιόλου ξεχωριστὴν, ἰδικήν τῆς φυσιογνωμίαν, καὶ εἶνε πολὺ περισσότερον χαρακτηριστικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλην. Ἐν πρώτοις κάμνει ἐντύπωσιν ἡ

ἐκτασίς τῆς ἡ ἀπέραντος. Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων, — ἐκεῖ ὅπου ἐκβάλλει ἡ ὁδὸς Πανεπιστημίου, καθὼς εἶδομεν ἄλλοτε, — καὶ καταλήγει ἔξω τῆς πόλεως, εἰς τὰ Παραπήγματα, πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους, ὅπου συνεχίζεται καὶ διγάζεται εἰς δρόμους πλέον ἐξοχικούς. Ἐπειτα εἶνε μιά ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἀριστοκρατικὰς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας. Ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην μάλιστα, ἀμφιβάλλω ἂν παραχωρῇ εἰς καμμίαν ἄλλην τὰ σκήπτρα. Τοῦλάχιστον εἰς τὸ σημαντικώτερον τμήμα τῆς, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς μέχρι τοῦ Πτωχοκομείου, εἶνε συγκεντρωμένα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τὰ ὠραιότερα, τὰ κομψότερα καὶ τὰ πλουσιώτερα ἀρχοντικά μέγαλα, τὰ ὅποια δύνανται τις νὰ θαυμάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀπο-

τελοῦν ἐδῶ σειρὰν σχεδὸν ἀδιάσπαστον.

Ὑποθέτω, ὅτι τὸ ὄνειρον ὅλων τῶν ὀφιπλότων ἢ μελλοπλότων, εἶνε νὰ κτίσουν μέγαρον καὶ νὰ κατοικήσουν εἰς τὴν πλευρὰν αὐτὴν τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι τὸ μέγαρον αὐτὸ θά ἡμπορέσουν νὰ το κτίσουν ὅπως θέλουν! Ὅχι! τὸ σχέδιον, ἐν μέρει τοῦλάχιστον, εἶνε ὠρισμένον καὶ ὑποχρεωτικὸν δι' ὅλους τοὺς ἰδιοκτῆτας. Πρὸ τοῦ μεγάρου καὶ μέχρι τοῦ πεζοδρομίου, πρέπει ἀφεύκτως νὰ ὑπάρχῃ κήπος κιγκλιδῶφρακτος, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου θά ὑψοῦται τὸ οἰκοδομημα, εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν τῶν ἄλλων οἰκοδομημάτων. Δέν ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα. π. χ. νὰ προεκτείνῃ τὸ μέγαρόν του μέχρι τῆς ὁδοῦ καὶ νὰ φέρῃ χώρον διὰ κήπον μόνον ὀπισθεν ἢ μόνον δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κτίσῃ τὸ μέγαρόν του, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, μετ' ὅ, τι σχέδιον, μετ' ὅ, τι ρυθμὸν θέλει! ἀκριβῶς δὲ αὕτη ἡ ποικιλία τῶν κτιρίων, συνδυαζομένη μετ' ἡν ὁμορρυθμίαν τῆς διατάξεώς των, ἀποτελεῖ τὴν ὠραίαν καὶ χαρακτηριστικὴν φυσιογνωμίαν τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας.

Νομίζει κανεὶς ὅτι βλέπει ἕνα ἀέραντον κήπον, ἐκτεινόμενον καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς. Ἀνάμεσα εἰς τὴν πυκνὴν καὶ συνεχῆ πρασινάδα, τὰ κρημὰ παλατῆα μετὰ τὰ ποικίλα των χρώματα καὶ σχήματα, φαίνονται ὡς φανταστικὰ ἐνδιατήματα εὐτυχίας καὶ μακαριότητος. Καὶ ὅμως, πόσους πόνους, πόσας δυστυχίας, πόσα δάκρυα εἰμποροῦν νὰ κρύπτουν καὶ αὐτὰ! Ὡς εὐτυχία δὲν κατοικεῖ πάντοτε καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ μέγαλα τῶν πλουσίων...

Ἰδοὺ! ἡ ἀπέναντι πλευρὰ τῆς ὁδοῦ εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον γυμνὴ καὶ πτωχική. Ἀπλᾷ οἰκίαι καὶ οἰκίσκοι ἐγείρονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἀλλὰ ποῖος ἡξυρεῖ, μήπως ὁ ζήτων τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ὁδὸν Κηφισσίας, θά τὴν εὕρισκεν ὅχι εἰς τὰ μέγαλα τῆς ἀριστερᾶς, ἀλλ' εἰς κανένα ἀπὸ τοὺς πτωχικοὺς αὐτοὺς οἰκίσκους τῆς δεξιᾶς!.. Ἀ, εἶνε πολὺ ἰδιότροπον πλάσμα αὕτη ἡ κυρία Εὐτυχία, καί φαίνεται ὅτι οὐτε τὰ μάρμαρα, οὐτε τὰ χρυσώματα, οὐτε τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα δέν τῆς κάμνουν καμμίαν ἐντύπωσιν. Κατοικεῖ καὶ μέσα εἰς τὰς καλύβας μετ' ὅσῃν ἄνεσιν καὶ υἱεὶς εἰς τὰ παλάτια...

Ἀδιόφορον! Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ μέγαλα τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας εἶνε θελητικώτατα καὶ ἑλκύνουν τὰ βλέμματά μας πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰς ἀπλᾶς οἰκίας καὶ τοὺς οἰκίσκους. Ἀλλὰ ὅμοι, ἄζουν μετ' ὀργῆς μεσαιωνικοῦς, μετὰς ἐπαλξίεις των καὶ μετὰ τὰς τουφεκίθρας των! Ἀλλὰ ἔχουν τὴν ἡρεμίαν καὶ φαίδαν ὅσιν ἀγρεπαλῶων! ἄλλα εἶνε σοβαρὰ καὶ αὐστηρά, χωρὶς περιττοὺς στολισμούς, καὶ διὰ τοῦτο πλουσιώτερα καὶ

μεγαλοπρεπέστερα! ἄλλα παρουσιάζουν τὸ κράμα ἐκεῖνο τῶν ρυθμῶν, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν τέχνην ὀνομάζεται ρ ο κ ο κ ὀ καὶ κάμνει ἐνίοτε θαύματα ποικιλίας καὶ κομψότητος! ἄλλα τέλος ἐπιδεικνύουν ρυθμοὺς ἀμιγῆς, εἰς σειρὰν κίνων καὶ περιστυλιῶν μαρμαρίνων, κορινθιακῶν ἢ δωρικῶν. Καθὲν ἔχει τὴν χάριν του, καὶ ὅλα εἶνε ὠραῖα. Οἱ Ἀθηναῖοι εἰμποροῦμεν νὰ καυχώμεθα διὰ τοὺς στολισμούς αὐτοὺς τῆς πόλεώς μας. Δέν τοὺς ἐπαινοῦμεν μόνοι μας, διὰ τὴν γνωστὴν παροιμίαν «ὅποιοι δὲν ἐπαινέσῃ τὸ σπῆτι τοῦ κτλ.» Μᾶς τοὺς ἐπήνεσαν πολλάκις καὶ ξένοι, μὴ διατρέχοντες κανένα κίνδυνον καταπλακώσεως, ἐάν τοὺς κατηγοροῦν. Δέν εἶνε πολὺς καιρὸς που ἀνέγνωσα εἰς τὰς ἐντυπώσεις ἐνὸς γάλλου περιηγητοῦ, ὅτι «καὶ οἰκία τῶν Ἀθηναίων εἶνε τόσο κομψαί, ὥστε ἀπὸ μακρὰν νομίζεις ὅτι βλέπεις μ π ο μ π ο ν ι ε ρ α ς.» Καὶ σημειώσατε, ὅτι ἂν ὑπὸ τὴν ἐποψίν αὐτὴν ὑπερέχει ἡ ὁδὸς Κηφισσίας, δέν εἶνε ὅμως καὶ ἡ μόνη. Δέν ὑπάρχει εἰς τὴν πρωτεύουσιν ὁδὸς νέα, χωρὶς κομψά. ἂν ὅχι καὶ πλούσια, οἰκοδομήματα. Τὸ γλυκὺ αὐτὸ κλίμα, ὁ λαμπρὸς αὐτὸς οὐρανός, ἡ ὠραία αὕτη φύσις, δέν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἐπηρεάσῃ καὶ νὰ ἐξυπνίσῃ ἐνωρὶς τὴν καλαισθησίαν τῶν ἀρχιτεκτόνων. Προσθέσατε εἰς τοῦτο τὴν εὐκολίαν τοῦ ὕψους, τὴν ἀφθονίαν τοῦ ἐξαισίου, τοῦ καταλευκοῦ πεντελικοῦ μαρμάρου, καὶ θά ἔχετε τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου, τὸ ὁποῖον δὲν παρουσιάζεται εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις.

ΠΑΙΔΑΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 62ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευσομένων ἐν τοῖς φυλλοδίοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1899.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχεῖται καὶ προκηρύσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθοῦν κατὰ γράμμα πρὸς τοὺς ὁρους τοῦ δημοσιευομένου εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1ον ἐ. ἔ. σελ. 11—12), οἱ ὅποιοι παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θ' ἀπονειμῶνται τὰ ὠριμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγαλόλους Διαγωνισμούς, τὰ ὅποια βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1ον ἐ. ἔ. σελ. 12.)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Α Γ Κ Α Θ Ι

Βραβευθέν εις τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τῆς
Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
(Ἰδε φυλλάδιον 29ον, σελ. 238)

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 290)

— Βέβαια, εἶπεν ἡ Μαργαρόνα, τὴν
ὁποῖαν πολὺ ἐκολάκευεν ἡ συζήτησις.
Πρέπει νὰ ἔλθετε ἔστὰ συλλογικά σας,
κύριε Λεγκέν !

— Δὲν θέλω νὰ ἔλθω ἔστὰ συλλογικά
μου ! ἀπήντησεν ὁ Λεγκέν παράφορος.
Καὶ τί ἐνομίσατε ; γι' αὐτὸ ἐγὼ ἤλθα
ἕως ἐδῶ ; γι' αὐτὸ ἐταλαιπωρήθηκα ἔτις
ἐρημιές ; γι' αὐτὸ ἐπερπάτησα πεζός ;
γι' αὐτὸ ἐκαθαλίκεψα ἔσθον ἐλέφαντα ;
ἐγὼ, ὁ Λεγκέν, ἕνας ναύτης πρώτης τά-
ξεως, ποῦ πῆρα καὶ ἀριστετὸ εἰς τὸ
Τογκίνον, — γιὰ νὰ μου μπῇ τώρα ὁ
ἄλλος ἔστὰ ρουθούνη καὶ γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν
κυρία Μαργαρόνα γυναῖκα ἐνὸς μαύ-
ρου ; . . . Ἄ, μπᾶ ! μπᾶ ! ποτέ ! Νὰ
το βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας !

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Μαργαρόνα,
τὴν ὁποῖαν ἤρρισε νὰ κάμπη ἡ λογικὴ
τοῦ νέου ἐπιδόξου μνηστῆρος. Δὲν ἔχει
ἄδικο ὁλωσδιόλου. Τί πῶς εἶνε μαῦρος ;
Ἄμὰ τοῦ ὑποσχεθῶ πῶς θὰ τον πάρω,
ξέρω κ' ἐγὼ ; . . . δὲν θὰ εἶμαι πεισ-
τὰς διόλου ἐλευθέρη !

Εἰς μάτην ἐπεχείρησαν νὰ μεταπει-
σουν τὸν Λεγκέν δὲν ἤθελε νὰκούσῃ
τίποτε. Καὶ ὅσον ὠμίλει, τόσον ἐπειθε
καὶ τὴν Μαργαρόνα.

— Νὰ παρ' ἡ ὀργή ! εἶπεν ὁ Γε-
ράρδος, ἀφ' οὗ ἐξήντησε τὰ ἐπιχειρή-
ματά του· εἶνε ἀνόητοι καὶ οἱ δύο. . .
Καλὰ λοιπόν, νὰ ὑπανδρευθῇτε ! νὰ ὑ-

πανδρευθῇτε καὶ αὐριο ἀμέσως, ἂν εὐ-
ρετε παπᾶ. . . Ἄν νομίζετε ὅμως ὅτι
μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ γλυτώσουμε, εἴ-
σθε πολὺ ἀπατημένοι !

— Ἀκουσε, καλέ μου Λεγκέν, εἶπεν
ἡ Κοραλία, θέτουμε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
ὅμου τοῦ ναύτου. Ἄν θέλῃ ἡ Μαργα-
ρόνα—καὶ πιστεύω ὅτι θὰ θέλῃ, γιατί
εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος,—γιατί δὲν δίνετε
ἀπὸ τώρα τὸ λόγο σας ; Ἔτσι θὰ γίνῃ
ἄρραβωνιαστικὴ δική σου, καὶ ὅταν αὐ-
ριο θάναγκασθῇ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο μὲ τὸ
Γιάτα, ὁ λόγος τῆς δὲν θὰ ἔχῃ καμμία
ἄξια.

— Λέτε, κυρία Κοραλία ; ἠρώτησεν
ὁ ταλαίπωρος Λεγκέν, εἰς τὸν ὁποῖον
ἤρεσεν αὐτὸς ὁ συλλογισμός.

— Ναί, ναί, ἔτσι εἶνε. Μιὰ φορὰ ποῦ
θὰ σου δώσῃ ὑπόσχεσι, δὲν μπορεῖ πεισ-
τὰς νὰ γίνῃ ἀληθινὰ ἄρραβωνιαστικὴ τοῦ
Γιάτα, γιατί θὰ εἶνε δική σου.

— Καλὰ λοιπόν, ἄς εἶνε κ' ἔτσι !
εἶπεν ὁ ναύτης σηκώνων τὸν σκούφον
τοῦ ἀπὸ κάτω καὶ καλυπτόμενος πάλιν
μὲ ἀπόφασιν. Μὰ νὰ ἰδοῦμε. . . θέλει
καὶ ἡ κυρία Μαργαρόνα ;

— Ἐγὼ δὲν λέγω ὅχι. . . φθάνει
μονάχα νὰ μὴν ἀποχωρισθῶ τὰ παιδιά...

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ θέλω. Λοιπόν, κυ-
ρία Μαργαρόνα, . . . ἐμεῖς οἱ δύο, σὲ
ζωῇ καὶ σὲ θάνατο. Ἐχω τὸ λόγο σου ;

— Τὸν ἔχεις ! ἀπήντησεν ἡ Μα-
ργαρόνα, τεινύουσα τὴν εὐρωστον χεῖρά της.
Ἐτελείωσε ! Εἴμαστε ἄρραβωνιασμένοι !

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀπὸ πρωῒας, μο-
νοὶ ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφή, ἤρχισαν νὰ
σχεδιάζον τὰ περὶ τῆς μελλούσης δρα-
πετεύσεως καὶ σωτηρίας.

Τὸ ποδήλατον μὲ τὰς δύο θέσεις,—
καινούργιος καὶ τελειότατος ποδήλατον,
φέρον καὶ μίαν θήκην μ' ἐργαλεῖα πρὸς
ἐπισκευήν, ἐν περιπτώσει βλάβης καθ'
ὁδόν,— ἦτο πρὸς τὸ παρὸν ἡ μόνη των
ἐλπίς. Ἀλλὰ πῶς νὰ το χρησιμοποιοῦ-
σουν, ἀφ' οὗ εἶχε μόνον δύο θέσεις ;

Ἡ Κοραλία ἐπρότεινε νὰπέλθῃ μό-
νος ὁ Γεράρδος, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ μ'
ἐπικουρίαν διὰ νὰ παραλάβῃ καὶ τοὺς
ἄλλους. Οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν θὰ ἦσαν μα-
κράν. Ἄλλως τε αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις
τοῦ ποδήλατου εἰς τὴν καλύβην τοῦ ἀ-
γρίου φυλάρχου, τὸ ἀπεδείκνυν.

Ἄλλ' ὁ Γεράρδος ἀπέριψε τὸ σχέ-
διον τοῦτο. Δὲν ἐνόουσε κατ' οὐδένα
τρόπον νάφισῃ ἐκεῖ μόνον τὴν Κορα-
λίαν. Τότε ἐσκέφθησαν μήπως ὑπῆρχε
ἄλλο μέσον, μήπως ἠδύνατο π.χ. νὰ κα-
τασκευάσουν ἀκόμη μίαν θέσιν, ἐν τῇ
μέσῃ τῶν δύο ἄλλων, διὰ τὴν Δίναν.

Ἰσως δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον, καὶ κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἠμποροῦσαν νὰ φύ-
γουν καὶ οἱ τρεῖς, ἀφίνοντες μόνον τὸν
Λεγκέν καὶ τὴν Μαργαρόνα. Ἀλλὰ
καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο εἶχε τὰ τραπᾶ του.
Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Κοραλία ἦσαν πρῶ-

τῆς τάξεως ποδηλάται· τὸ ποδήλατον
ἐφαίνετο στερεώτατον, καὶ ἡ προσθήκη
τῆς τρίτης θέσεως διὰ τὴν Δίναν, ἡ
ὁποία ἦτο ἐλαφρὰ ὡς περὶ, δὲν θὰ το
ἐβλάπτε διόλου. Καμμία δυσχέρεια λοι-
πὸν ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην. Ἀλλὰ πῶς
νάφισον μόνους τοὺς ἄλλους ; Δὲν
διέτρεχον κανένα κίνδυνον ; Θὰ εὕρισκον
τρόπον ἐν τῇ μεταξύ νὰ δραπετεύσουν
καὶ αὐτοί, ἢ, θὰ τοὺς εὕρισκον ζωντα-
νοὺς, ὅταν θὰ ἐπέστρεφον νὰ τοὺς πα-
ραλάβουν ;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθον εἰς τὴν
καλύβην ἡ Μαργαρόνα καὶ ὁ Λεγκέν.

— Χρυσᾶ μου παιδάκια, εἶπεν ἡ ἀ-
γαθὴ ὑπηρέτρια, ἐναγκαλιζομένη τὴν
δεσποινίδα Μασταί, ἔ, εἰσθε λοιπὸν εὐ-
χαριστημένα που βρήκατε αὐτὸ τὸ πο-
δήλατο ;

— Πάρα πολὺ, Μαργαρόνα μου.

— Μὲ τὸ δίκχο σας ! Γιατί τώρα
μπορεῖτε νὰ φύγετε λαμπρὰ εἰς οἱ δύο.
Τί λέτε ;

— Τί εἶπες ; Νὰ φύγωμε ; . . καὶ
νὰ σας ἀφίσωμε ἐδῶ τοὺς ἄλλους ; . .
Μὰ τὸ ἐσυλλογίσθης ;

— Τὸ ἐσυλλογίστηκα, καὶ πολὺ μά-
λιστα. Ἰσα ἴσα τώρα τὰ ἐσχεδιάζωμε
μὲ τὸν κύριο Λεγκέν. Μοῦ ἔλεγε πῶς
ἔχει σκοπὸ νὰ φτεριάσῃ μιὰ βάρκα,—ἐνα
μονόξυλο καθὼς τὸ ἔλεγε,— χωρὶς νὰ
τον πάρουν εἰδήσι οἱ μαῦροι, καὶ νὰ φύ-
γουμε μ' αὐτὸ ἀπὸ τὸν ποταμό, ἐνῶ σεῖς
οἱ δύο θὰ φεύγετε μὲ τὸ ποδήλατο. Νὰ
σχέδιο μιὰ φορὰ !

— Ἔτσι εἶνε, καθὼς το λέει ἡ κυρία
Μαργαρόνα ! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Λεγκέν.
Μόλις εἶδα τὸ ποδήλατο μὲ τίς δύο θέ-
σεις, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου : «Αὐτὸ ἔγινε
ἐπίτηδες γιὰ νὰ σωθῇ ὁ κύριος Γεράρ-
δος καὶ ἡ κυρία Κοραλία» ἂν βάλουν
μάλιστα ἔστὴ μέση κάτι τί, καὶ καθίσουν
τῇ μικρούλα, πάει, τώστρησαν ἀπὸ ἔδω
καὶ οἱ τρεῖς ! » Ὅσο γιὰ μένα, θὰ μου
εἶνε πολὺ εὐκολώτερο νὰ φτεριάσω ἕνα
μονόξυλο γιὰ δύο ἀνθρώπους,—γιὰ τὴν
ἄρραβωνιαστικὴ μου καὶ γιὰ τὸν ἄρρα-
βωνιαστικὸ τῆς,—παρὰ ἂν ἐπρόκειτο νὰ
τοξφετιάσω γιὰ ὅλη τὴ συντροφιά.

— Μὰ πῶς θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ μονό-
ξυλο ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Γεράρδος.

— Ὅπως κάνουν οἱ Ἑσκιμῶες τὰ
δικὰ τους, αὐτὰ πού τα λένε καγιάκ.
Πέρνουν δύο δέρματα καλοξεραμένα, τὰ
τεντώνουν σὲ στεφάνια ἀπὸ σχοῖνο δυ-
ναντό, καὶ πάει λέωντας, ἢ ἄς πῶ καλ-
λίτερα π λ ε ω ν τ α ς !

— Μὰ τότε λοιπὸν δὲν εἶνε μονό-
ξυλο !

— Ἀδιάφορο· ἔτσι τὰ λένε ὅλα τὰ
πλεούμενα τῶν ἀγρίων.

— Μὰ λὲς νὰ το ἐπιτύχῃς, καίμενε
Λεγκέν ;

— Ἀκούς ἐκεῖ ! Καίτί, μὲ πέρνετε
γιὰ κανένα ἀδέξιο, κύριε Γεράρδε ;

ἘΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η·

Τώρα ὁ Μικὲς προτείνει νὰ ὑπάγουν νὰ ἰδοῦν τὸν περίφημον θηριοδα-
μαστὴν Φασουλῆν-Μοντενέγγρον.

— Μὰ τί θὰ πῇ θηριοδαστής ; ἔρωτᾷ ὁ Φασουλᾶκης.

— Νὰ· θηριοδαστής θὰ πῇ ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ κάμνει ὅπως θέλει
τὰ θηρία, τὰ λεοντάρια, τὰς τίγρεις, τοὺς πάνθηρας, τοὺς ρινόκερους
καὶ τὰ ρέστα.

— Καὶ δὲν τον τρῶνε ; ἔρωτᾷ ὁ Φασουλᾶκης μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Ὅχι· ἐλα καὶ θὰ ἰδῃς.

Ὁ Φασουλᾶκης ἀκολουθεῖ τὸν Μικὲν εἰς τὴν παράγκαν τοῦ Φασουλῆ-
Μοντενέγγρου. Ἐ-
ξαφνὰ ἀκούεται ἀπὸ
μακριὰ ἕνας κρό-
τος φοβερός, σὸν
βροντή :

— Βρρρρρρρ !

Βρρρρρρρ !

— Τ' εἶν' αὐτό ;
ἔρωτᾷ ὁ Φασουλᾶ-
κης κατατρομαγμέ-
νος.

— Νὰ· μουγκρί-
ζει τὸ λεοντάρι.
Κάνει αὐτὸ που ἀ-
κούς, ὅπως κάνει ἡ
γάτα νι ἄ ο υ. Δὲν
εἶνε τίποτα.

— Μάνα μου !
τὸ λεοντάρι ! . .
ψιθυρίζει ὁ δυστυ-
χημένος Φασουλᾶ-
κης. Εἶνε χλωμός·
τὰ δόντια του κτυ-
ποῦν ἀπὸ τὸ φόβο
του, καὶ ἀρπάζει
τὸ φόρεμα τοῦ Μι-
κέ, γιὰ νὰ τον στα-
ματήσῃ.

— Ἀφῆσέ με λοι-
πόν ! λέγει ὁ Μικὲς, καὶ τραβιέται. Πῶς κάνεις ἔτσι ; Ἐλα, προχώρει !

Ἐμβαίνουν εἰς τὴν παράγκαν. Ὁ Φασουλᾶκης κρύβεται ἀπὸ πίσω
ἀπὸ τὸν φίλον του, καὶ λίγο-λίγο ξεθαρρεύει· βγάζει πρῶτα τὸ ἕνα τοῦ
ματί, ἔπειτα βγάζει καὶ τὸ ἄλλο.

Βλέπει ἕναν ἄνθρωπον ἐμπρὸς του, ποῦ παίζει μ' ἕνα πελώριο ζῷο,
μ' ἕνα θηρίο, σὸν νὰ ἦταν, μπρὲ ματάκια μου, γατάκι !

Ἄ, τί ἄγριο ποῦ εἶνε τὸ θηρίο ! Δὲν παύει νὰ μουγκρίζει· Βρρρρρρρ !

Ἐπειτα ἀνοίγει τὸ φοβερό του στόμα καὶ . . .

ὦ, Θεέ μου ! τί κάμνει ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ;

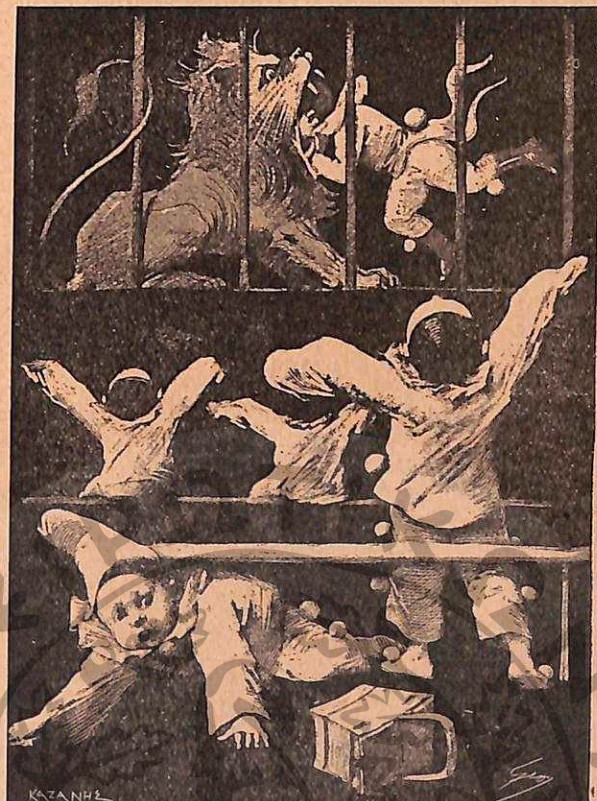
Πῶ, πῶ ! χώνει τὸ κεφάλι του μέσα ἔσθ' στόμα τοῦ λεονταρίου !

Καὶ ὁ Φασουλᾶκης βγάζει τίς φωνές. Νομίζει πειὰ, ὅτι τὸ δικό του
τὸ κεφάλι ἔχει ἔσθ' στόμα τοῦ τοῦ λεονταρίου. . .

Καὶ ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδιά καὶ ὁ Μικὲς θαυμάζουν τὸ θέαμα, μὲ τὰ χέρια
σηκωμένα, ὁ Φασουλᾶκης κρύβεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μπάγκο, γιὰ νὰ μὴ
βλέπῃ, καὶ τσιρίζει ὀλοένα.

Χμ, ὥρατᾶ διεσκέδασε πάλιν ! . .

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

— Ὅχι· βέβαια. Ἀλλὰ τέλος πάντων,
εἰς δὲν θὰ μεταχειρισθῶμε τὸ ποδή-
λατο, πρὶν ἐτοιμασθῇ τὸ μονόξυλο. Ἐν-
τὸς νὰ σωθῶμε ὅλοι συγχρόνως. Πῶς
εἶνε δυνατόν νὰ σας ἀφίσωμε μόνους μ'
αὐτὰ τὰ θηρία, γιὰ νὰ ξεσπάσῃ ὅλη ἡ
ὀργή των ἐπάνω σας, ὅταν ἀνακαλύψουν
ὅτι ἐρύγαμε ;

— Ἄν θέλετε μὴν το πιστεύετε,
κύριε Γεράρδε, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Λεγκέν·
ἐγὼ ὅμως θὰ ἔδινά εὐχαρίστως τὸ ἕνα
μου χέρι, καὶ τὰ δύο ἀκόμη, γιὰ νὰ σας
ἔλτετα μακριὰ ἀπ' ἐδῶ,— προπάντων
τὴν κυρία Κοραλία. . . Ραγίζεται ἡ καρ-
διά μου, ὅταν συλλογίζωμαι πῶς εἶνε
τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν τῶν παληοπραπά-
δων ! Ἐνα κορίτσι τέσφ καλὸ, τέσφ
γλυκὸ, τέσφ τρυφερὸ σὲ ἀνθρώπους καὶ
σε ζῷα. . . Ἄν ἡ κυρία μητέρα τῆς τὴν
ἔβλεπεν ἔτσι. . .

— Καλέ μου Λεγκέν ! ἀνέκραξεν ὁ
Γεράρδος, βαθῶς συγκινηθείς.

— Ἄ, τὴ χρυσή μου τὴν κυρία !
ἐστεινάζει ἡ Μαργαρόνα μὲ δακρυσμέ-
νους ὀφθαλμούς. Πῶς τὴν ἐχάσαμε
ἔτσι ! . .

Ἡ Κοραλία ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον
ἐν τῶν χειρῶν της, ἐνθυμηθεῖσα μὲ σπα-
ραγμὸν ψυχῆς τοὺς ἀπόντας. . . Ὅλοι
οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν δακρυσμένοι.

— Φθάνει τώρα ! . . θάρρος ! ἀνέ-
κραξεν ὁ Γεράρδος μετὰ κόπου κατανι-
στὴν τὴν συγκίνησίν του. Ἔως τώρα
διεφύγαμε τόσους καὶ τόσους κινδύνους.
Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν ἔκαμαν τὸ
ἔναι καὶ οἱ ἀγαπητοὶ μας ἀπόντες. Θὰ
τοὺς ἐπανεύρωμεν, δὲν ἔχω καμμίαν
ἀμφισβόλιαν. Θάρρος !

Οἱ ἄρραβῶνες ἐτελέσθησαν αὐθημερὸν
μετὰ μεγάλης πομπῆς ὑπὸ τοῦ μ π α μ-
β ο ὡ α, δηλαδὴ τοῦ μάγου τῆς φυλῆς.

Ὁ Γιάτας διεκήρυξε μεγαλοφώνως, ὅτι
ἐπὶ σκεπτικὴ νὰ λάβῃ ὡς νόμιμον σύζυγόν
τοῦ τὴν Μαργαρόναν· ἔπειτα ἡ Μαργα-
ρόνα ὤρκισθη—εἰς τὴν γλῶσσάν της
ἔμεινεν,— ὅτι οὐδ' ἐ π ο τ ε θὰ ὑπαν-
δρευτο τὸν Γιάταν καὶ ὅτι θὰ τοῦ ἐφευ-
γῇ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Ὁ Λεγκέν
ἀνέπνευσεν ἐπὶ τέλους, καὶ ἀπὸ τὴν
χαρὰν τοῦ ἐξερράγη εἰς ἡχηροὺς γέλω-
τας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνταπεκρίθησαν
ἡμέτως οἱ μαῦροι, πρόθυμοι πάντοτε
ἐπὶ τὴν χαρὰν ὅσον καὶ εἰς τὴν
ἰσχυρίαν.

(Ἐπείτα συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Τί μ' ὠφελεῖ κι' ἂν ὀμιλῶ

Μερουχτίς γιὰ τὸ καλὸ ;

Μονάχα ἐὰν το ἐκτελῶ,

Ἐμένα κι' ἄλλους ὠφελῶ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

